

Smutek poručíka
Borůvky

Josef Škvorecký

OBSAH

Nadpřirozené schopnosti poručíka Borůvky	7
ten. sax. solo.....	25
Vědecká metoda.....	38
Smrt na Jehle.....	73
Čí dedukce?	97
Horizontální vražda	124
Dobrá stará daktyloskopie	145
Padající světlo.....	185
Aristotelská logika.....	208
Konec starého kocoura.....	247
Jeho nejlehčí případ	265
Zločin v dívčí škole.....	276
Autorova poznámka.....	296

*P. Lubomíru Dorůžkovi, Ludvíku Švábovi a Janu Zábranovi,
protože oni jistě rozumějí poručíkovu smutku*

ten. sax. solo

Žestě držely korunu, forte, pak naráz přestaly. Trumpetisti opřeli nástroje o kolena a pohlédli na zpěvačku. Byl to i zezadu velmi hezký pohled. Přistoupila k mikrofonu a špičatým střevíčkem vyťukávala rytmus. Zkouška na večerní koncert se chýlila ke konci.

Potom umlkly i saxofony, až na první tenor. Basista, podobný gorile, udiveně vzhlédl, ale tenor sjel rychlou a zalykavou sólovou pasáží z vysoké polohy až někam strašně hluboko a najednou přestal. Všichni slyšeli, že pasáž zůstala bez konce. Zpěvačka se po tenorákovi překvapeně ohlédla. Saxofonista vyňal náustek z úst, zrudl a do nastalého ticha pravil vztekle a nahlas:

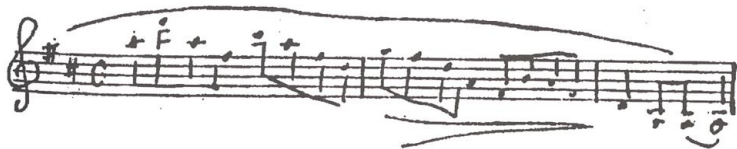
„Který prase to aranžovalo?“

Nyní se všechny tváře otočily k basistovi. Byl to svalnatý muž a basa v jeho objetí vypadala skoro jako cello. Jmenoval se Bedřich Poláček, ale v kapele mu říkali „Benny“.

„Co má bejt,“ hlesl hlasem špatného svědomí.

„Co?“ pravil saxofonista ironicky. „Od který doby se tohle dá zahrát na saxofon?“ a posměšně hodil noty basistovi k nohám. Ten je sebral a zakoukal se do nich. Maličký plešatý kapelník k němu přistoupil a pohlédl mu přes rameno.

Stálo tam:

Kapelník ukázal prstem na poslední notu a řekl polohlasem: „á!“

Basista se udeřil do čela.

„Jo promiň!“ řekl. „Promiň! Zapomněl jsem ti tuhle napsat čenž na klarinet. Promiň! To se může stát každému.“

„Každýmu ne,“ ozvala se polohlasá, ale dobře slyšitelná poznámka z míst žesťové sekce, kde seděli největší vtipálkové orchestru. „Jenom zabouchnutýmu.“

Trombonisté se zasmáli. Basista zrudl a půvabná zpěvačkina záda ztuhla. Tenorsaxofonista Gustav Randál přijal opravený part z rukou basistových tak zamračeně, jako by se mu ten žert vůbec nelíbil.

* * *

Velké hodiny v hotelové hale ukazovaly čtvrt na osm, když vrchní postavil před zpěvačku Marii Laurinovou, zvanou Mici, talíř s maďarským gulášem.

„Hodím to do sebe a půjdu se převlíknout,“ pravila dívka k Bedřichu „Benny“ Poláčkovi a bohatě si opepřila předložený pokrm. „Stav se pro mě, duše, jo? Musím odnýt dolů kufr a mám ho strašně těžkej. Pomůžeš mi s ním, jo?“

Bedřich „Benny“ Poláček zamilovaně zabroukal a položil těžkou uhlířskou ruku na bílou pracičku Mici Laurinové. Od vedlejšího stolu vstal rázně Gustav Randál a beze slova vyšel z hotelové haly. Dívka se tvářila, že ho nevidí, a mezi dvěma sousty maďarského guláše stačila ještě ostentativně pohladit těžkou ruku Bedřicha „Benny“ Poláčka a obdařit basistu, který vzhledem připomínal gori lu, nápadně zářivým úsměvem.

* * *

„Promiňte,“ řekl Gustav Randál starší hubené slečně, když mu otevřela dveře. „Nebudu vás rušit, když si vedle přehraju několik pasáží na saxofon?“

Starší hubená slečna Slávka Matyášová se mile usmála. „Ale jen hrejte! Ráda si to poslechnu,“ pravila. „Nejsem sice muzikální, ale – ale stejně je teprve čtvrt na osm a já před desátou spát nechodím.“

„Děkuju,“ řekl Gustav Randál a bez dalšího omlouvání rychle zmizel ve vedlejším pokoji.

Slečna nechala dveře ještě chvíli pootvřené a pak si povzdychla. Randál byl hezký černý mládenec s cikánskýma očima. Vypadal divoce. Slečna Matyášová ráda přemýšlela o divokých mládencích.

Vrátila se do pokoje, z koupelny si přinesla punčochy, které tam visely, aby uschly, a usadila se do křesla k otevřenému francouzskému oknu. Byl teplý podvečer. Na nebi svítil měsíc. Za chvíli se z vedlejšího pokoje ozvaly zvuky nějakého hudebního nástroje. „Tak tohle je ten saxofon,“ řekla si v duchu slečna. Nelíbilo se jí to. Ale černému mládenci byla ochotna odpustit víc než jen podivné bučení, které běhalo nahoru dolů a nemělo, zdálo se jí, žádnou melodii.

Saxofonista pokračoval v přehrávání divokých pasáží asi deset minut. A pak se najednou z chodby z ničehož nic ozval zoufalý výkřik hlubokého mužského basu:

„Pomóc! Doktora!“

Saxofonista přestal, jako když utne, a slečna Matyášová vyskočila z křesla a s bušícím srdcem utíkala ke dveřím.

* * *

Bedřich „Benny“ Poláček doprovodil Mici Laurinovou ke dveřím jejího pokoje a pak se odebral do druhého poschodí, aby se rovněž převlékl na večerní koncert. Ve svém pokoji, který byl v opačném křídle velkého cizineckého hotelu, svlékl manšestrové kalhoty a želví svetr a oděl se bílou košilí a černým motýlkem, černými kalhotami a nakonec si navlékl brčálově zelené sako. To byl jeho pracovní oděv. Potom se ještě navíc napomádoval a výsledek prohlédl ve velkém zrcadle na vnitřní straně šatníkových dveří. Uhlířskou tvář mu ozdobil spokojený úsměv. Sebral basu v plátěném povlaku a vyšel s ní z pokoje.

Sestoupil o poschodí níž a zabočil do protějšího křídla hotelu. Chodbou se slabě nesly vzdálené riffy tenorsaxofonu. Na uhlířské tváři Bedřicha „Benny“ Poláčka se objevil úšklebek.

Zastavil se přede dveřmi pokoje č. 118 a zaklepal. Úšklebek byl vystřídán zamilovaným úsměvem, který však Bedřichu „Benny“ Poláčkovu nedodával zvlášť duchaplného vzezření.

V pokoji bylo ticho. Poláček zaklepal znova. Zase nic. Vzal za kliku a lehce ji stiskl. Dveře se otevřely a mezerou zazářilo světlo rozsvíceného lustru. Bedřich „Benny“ Poláček si sáhl na motýlka, otevřel dveře dokořán a vevrávorál i s basou dovnitř.

A vzápětí otevřel dokořán ústa a z nich se mu vydralo neartikulované zachroptění. Uhlířskou tvář naplnil výraz děsu. Bedřich „Benny“ Poláček upustil basu, otočil se mezi dveřmi a vši silou svých mohutných plic a mužných hlasivek zařval: „Pomóc! Doktora!“

* * *

Poručík Borůvka dorazil se svou skupinou ve služební volze k hotelu u jezera pět minut před tři čtvrtě na osm. Na lavičce před hotelem se hádali dva starší hosté, kteří zřejmě dosud netušili, co se stalo uvnitř.

„Jsou tady! Říkám ti, že jsou!“ tvrdil jeden.

„A já ti říkám, že tady ryby nikdy nebyly.“

„A já ti říkám, že před chvilkou támhle z vody vyskočil kapr, dobrejch pět kilo!“

„Nepovídej, žes ho viděl! S deseti dioptriema!“

„Neviděl, ale slyšel! Takový šplouchnutí rybář pozná na sto honů.“

Poručík Borůvka, který ten rozhovor poslouchal ve voze, vzdychl, vystoupil z auta a prošel vestibulem na červený koberec na schodišti.

* * *

Mici Laurinová ležela na modrém koberci uprostřed pokoje č. 118 na břiše. Měla na sobě jenom bílý korzet a ze zad jí pod levou lopatkou trčela dýka s držadlem z jeleního parohu. Francouzské okno, vedoucí na balkón, bylo otevřeno. Na posteli byly připravené krátké brčálové večerní šaty bez ramínek s odvážným dekoltem a přes židli visela hedvábná květovaná blůza a bílá terylénová sukně, v níž Mici ještě před půlhodinou pojídala maďarský guláš.

Jinak bylo v pokoji uklizeno, nikde žádné známky činnosti lupičů. Na stole ležela dokonce peněženka s pěti stikorunami. Poručík Borůvka se tázavě otočil na lékaře, staršího tělnatého pána, který si v hotelu léčil nervy a teď se třásl po celém těle.

„S – smrt nastala okamžitě,“ řekl lékař rozechvělým hlasem. „Ta d – dyka nepochybně zasáhla srdce.“

Poručík se rozhlédl po přítomných. Chvilí utkvěl pohledem na zhroucené postavě Bedřicha „Benny“ Poláčka, který seděl v křesle a držel si hlavu v dlaních. Pak klouzal očima dál, až se zastavil u drobného mužíka v brčálovém saku, jenž si fialovým kapesníkem rozčileně utíral zpcenou pleš. Znal ho. Byl to David Goliáš, a v republice ho znal každý člověk obého pohlaví, snad kromě od narození hluchých. Poručíku Borůvkovi bylo osmačtyřicet a měl šestnáctiletou dceru, která ráda tančila twist.

„Mohl bych na chvíli mluvit s vámi, pane –“ poručík zaváhal a pak se rozhodl: „– Mistře?“

„Prosím, k službám,“ pravil Mistr a podal poručíkovi ruku.

„Goliáš,“ řekl. „Kapelník.“

„Ostatní prosím opusťte místnost a počkejte na chodbě. Nikdo ať neodchází,“ řekl poručík, a když se poslední vytratil, zavřel za nimi dveře.

„Byla to moc hodná holka, moc hodná holka, trochu potvora,“ drmolil kapelník a vytrvale si otíral vlhnoucí pleš. „Měla swing, víte? Cítila jazz. Všichni jsme ji měli rádi –“

„Kdo nejvíc?“ přerušil ho poručík. Kapelník zrudl po celé rozloze čela, pokrývajícího mu víc než polovinu hlavy.

„Myslím,“ dodal poručík rychle, „měla s někým známost? Chodila s někým?“

„No, víte, v tomhle ohledu ona byla, no –“ kapelník měl zřejmě nesnáze s vyjadřováním, „– prostě, no teď momentálně jsem slyšel, že se rozešla s Gustou Randálem a –“

„Jaký vztah k ní měl ten pán, co ji našel?“

„No to právě,“ kapelník si rozčileně vložil prst pod límeček. „Jak se zdá, teď právě momentálně chodila snad s ním. Víte, ono se to u ní dá těžko odhadnout. Ona to byla moc hodná holka, ale –“

„Jak jste myslel to: ‚teď právě momentálně?‘“

„Myslel jsem – na tomhle zájezdu.“

„A jak jste na něm dlouho?“

Kapelník vytáhl prst zpod límečku, otřel si pleš a zakašlal. „No – od včerejška od večera.“

* * *

„Včera se s ním strašně poštěkala,“ vykládal těžce Bedřich „Benny“ Poláček. „Čekal jsem na ni před barákem, co von bydlí, už byl nejvyšší čas ject. A pak – vona vylítla z domu celá červená – a von se ještě vyklonil z vokna a řval – chci říct volal – ‚Tohle si ještě s tebou vyřídím, ty –‘ řek takový sprostý slovo –“

„Proč k němu šla?“ zeptal se ohleduplně poručík Borůvka.

„Vrátit mu dary,“ pravil Bedřich „Benny“ Poláček.

„Dary?“

„Vona dary dycky vracela,“ pravil Bedřich „Benny“ Poláček.

„Pokud nebyly podléhající zkáze. Byla to moc fajn holka.“

Po uhlířské tváři se skutálely dvě obrovské slzy.

„A pak jste, jak říkáte, utíkali na autobus?“

„Jo.“

„A Randál?“

„Ten přilít na poslední chvíli. Ani neměl čas uvázat si šlajfku. Z kufru mu ještě lezla nohavice vod pyžama, jak to tam v tom kvalitě asi naházel,“ pravil truchlivě Poláček.

„A dnes, když jste šel se slečnou Laurinovou do jejího pokoje, říkáte, že jste z Randálova pokoje slyšel hrát na saxofon?“

„Jo.“

„Kdy jste to zaslechl poprvé?“

„No,“ basista svraštil čelo. „Vlastně hned, jak jsem šel po schodech dolů. Slabě, z dálky, ale vono se to v těchhle chodbách rozlejhá. Všude tu je takový ticho –“

„A poznal byste, co hrál?“

Bedřich „Benny“ Poláček se znovu zamyslíl.

„Jo, to nevim. Náký takový laufy. Já, víte, pane –“ Poláček nejspíše zašilhal po poručíkovi. Pak se rozhodl – jako tolik jiných před ním i po něm – na základě lehké četby. „Pane inspektore, já měl v hlavě jiný věci. A pak to leknutí –“ nové slzy se skutálely po rozměrných tvářích. „Já už nevim.“

* * *

Poručík stál na balkóně před otevřeným francouzským oknem pokoje č. 116. Balkón byl společný celé řadě pokojů v prvním poschodí a jednotlivé úseky oddělovala jen nízká zídka se skleněnou přepážkou. Slečna Slávka Matyášová, bledá jako stěna, seděla v křesle. Poručík Borůvka hleděl přes zábradlí balkónu na hladinu jezera dole před hotelem. Hotel stál na samém břehu a od hlavního vchodu vedlo schodiště k přístavišti nájemných lodiček. V hladině jezera se zrcadlil velký klidný měsíc. Byla vlhá noc na sklonku léta. Lehký větřík čeřil hladinu a jemně pohyboval bleděmodrými záclonami ve francouzském okně.

Poručík Borůvka vzdychl a otočil se k slečně Matyášové. „Vzpomínáte si, v kolik hodin u vás byl?“

Slečna na něho vyděšeně pohlédla.

„Ano. Bylo několik minut po čtvrt na osm. Právě jsem si natahovala náramkové hodinky, když zaklepal.“

„A kdy začal hrát na saxofon?“

Slečna se zamyslíla.

„Přesně vám to nemohu říct. Šla jsem do koupelny pro punčochy a pak jsem si sedla tady do křesla a chvíli jsem tak seděla – a potom spustil.“

„Mohlo to být, řekněme, pět minut? Nebo víc? Nebo míň?“

„Asi tak pět minut,“ zaváhala slečna. „Spíš snad o něco víc.“

„A potom hrál nepřetržitě, ano? Až do toho okamžiku, kdy jste slyšela volat o pomoc?“

„Ano.“

„Nepřetržitě? Bez přestávek?“

„Ano. Hrál pořád. Jenom vždycky udělal maličkou pauzu a začal znova. Takové – takové divoké troubení – nahoru dolů –“

„Pauzu? Jak dlouhou?“

„Tak – pět deset vteřin. Možná o trošku delší, ale o moc ne.“

Poručík Borůvka se zachmuřil.

„Poznala byste to, kdybyste to slyšela znova?“

Slečna zavrtěla hlavou.

„To bohužel asi ne. Já, víte, nemám vůbec hudební sluch a ono to nemělo žádnou melodii.“

„Hm,“ řekl poručík nespokojeně a zamyslel se. Potom slečně poděkoval a vyšel z jejího pokoje.

Na chodbě před pokojem č. 118 se dosud tísnil vzrušený hlouček, který uklidňovali praporčík Málek a vrchní nadstrážmistr Šinták. Poručík vyhledal očima černovlasého muže s cikánskýma očima, jenž rozčileně debatoval s dlouhánem, držícím v ruce pouzdro s trumpetou.

„Pane Randál – na okamžik,“ řekl.

Černovlasý muž sebou škubl a otočil se k poručíkovi. „Když dovolíte, půjdeme na chvilku do vašeho pokoje. A vy taky, pane kapelníku, buďte tak laskav.“

Poručík ustoupil stranou a černovlasý muž rovněž ustoupil kapelníkovi. Maličký kapelník se poručíkovi uklonil a nervózně vešel do pokoje č. 117.

Tam svítil lustr a na ustlané posteli ležel zlatý tenorsaxofon. Poručík rychle střelil pohledem po Randálovi. Kolem saxofonistova krku visela kšandička. Saxofonista měl na sobě jen bílou košili a černého motýlka. Brčálové sako leželo na posteli vedle saxofonu.

„Podívejte se, pane Randál,“ řekl kriminalista. „Vedle vás v pokoji někdo zavraždil slečnu Laurinovou. Potřeboval bych vědět, jestli jste neslyšel něco podezřelého. Nějakou hádku nebo rány, kroky a podobně.“

Černovlasý saxofonista zavrtěl hlavou.

„Neslyšel. Něco jsem si tu přehrával, tak jsem ani nemoh slyšet. Když hrajete na saxofon, zní vám to v hlavě.“

„Já vím,“ řekl poručík. „Hrával jsem taky, ale to už je dávno. Na vojně. Ovšem jenom čistě amatérsky.“

„Tak?“ řekl Randál.

„Na altku,“ pravil poručík. „A bzučela, pane, docela slušně. Tenor musí v hlavě bzučet ještě víc. A co jste hrál, jestli to smím vědět?“

„Píšu klarinetové a saxofonové etudy pro Státní hudební vydavatelství,“ řekl Randál. „Mám to rozdělané a pořád si to přehrávám. Chápete, abych využil všech technických obtíží nástroje.“

„Jazzové etudy?“

„Přirozeně.“

„Nemohl byste mi to ukázat?“ zeptal se poručík. „Čistě jen, že mě to zajímá, víte? Jsem koneckonců taky saxofonista.“

Randál na něho nejistě pohlédl.

„Prosím,“ pravil chladně, sebral ze stolu černé desky se symbolickým obrázkem starořecké lyry a podal je poručíkovi. Poručík je otevřel. Zadíval se na part plný rytmických i melodických záseků, napsaný zkušenou rukou zběhlého písaře not. Skladba neměla nadpis. Byla v Des dur s četnými enharmonickými změnami. Poručík ji četl a v duchu si představoval, že by tohle měl zahrát na saxofon. Neměl ho v ústech už skoro dvacet let, ale při pohledu na pasáže v šestnáctinkách a triolách mu bylo jasné, že tohle by nezahrál ani tehdy, před léty, když byl ještě prvním altkařem vojenského bandu. Podíval se na Randála.

„Je to šeredně těžké,“ pravil. „A vy to zahrajete?“

Hezké rty saxofonistovy se zkrřivily do pohrdavého úsměvu.

„Přirozeně. Kdybych to nezahrál, tak to nebudu psát.“

„A ty klarinetové etudy jsou taky tak těžké? Mě to, chápejte, zajímá. Vždycky jsem býval lepší klarinetista než saxofonista.“

„Jsou,“ řekl Randál. „Jsou to všechno etudy pro vyspělé hráče.“

Poručík Borůvka zalistoval v notách.

„Nemáte náhodou nějaké s sebou?“

„Ne. Klarinetové etudy mám v jiných deskách. Na tenhle zájezd jsem je s sebou nebral.“

Poručík se vrátil k svým notám.

„A tohleto tady, to jste hrál tak, jak je to napsané? Ve foxtrotovém tempu?“

„Jistě,“ pravil sebevědomě Randál.

„A s pěti bé? Netransponoval jste to aspoň do nějaké snadnější polohy?“

Randál zavrtěl hlavou.

„Je to etuda. To by nemělo smysl, transponovat ji do lehké tóniny.“

Poručík se znovu zadíval na noty. Zdálo se, že zesmutněl. Potom vzdychl, položil desky s notami na stůl a řekl:

„Tak to je zatím všechno. Můžete jít na jeviště, pane kapelníku. A vy taky, pane Randál.“

* * *

Sešel s praporčíkem Málkem před hotel k lavičce, na níž seděli rybáři. Byl tam už jenom jeden.

„Promiňte,“ oslovil ho poručík. „Prý tu dnes někdo v jezírku chytil kapra?“

„Kapra?“ ušklíbl se pohrdavě starý rybář. „To jste někde slyšel fantazírovat starýho Svobodu, ne? Že tu dnes večer slyšel šplouchnout rybu. To si asi předtím pořádně přihnul.“

„Proč by nemohl slyšet šplouchnout rybu?“

„Protože tu žádný ryby nejsou. Na zimu se jezírko vypouští, a jediný, co v něm plove, jsou pijavky.“

„A na léto se sem nevysazuje nic?“

„Na léto? Vy jste se zbláznil!“

Poručík Borůvka se zachmuřil.

„Děkuji vám,“ řekl a otočil se zpátky k hotelu.

Od vrátného si vypůjčil klíč k lodičkám. Za chvíli už s praporčíkem Málkem seděli ve člunu a veslovali na jezero.

Zrcadlil se v něm měsíc a žlutá rozsvícená okna hotelu. Chvíli pluli a pak zastavili blízko u břehu. Poručík se zadíval na zářící průčelí. Přemýšlel. Zdálo se, že v duchu odpočítává okna odleva doprava, pak zase odprava doleva. Odkudsi z tanečního sálu zazněly riffy velkého bigbandu.

Poručík vzdychl. Z kapsy vytáhl velkou kulatou svítilnu a ponořil ji reflektorem pod hladinu. Nebylo tam ani metr hloubky – na dně se jasně objevily všelijaké předměty.

„Vesluj pomalu sem tam, Pavle,“ vybídl poručík svého pomocníka, položil se v loďce na břicho a pozorně sledoval dno, které pod nimi v záři svítilny zvolna ujíždělo. Asi za půl hodiny našel, co hledal. Svlékl si sako, vyhrnul rukáv košile a opatrně to vytáhl do loďky.

* * *

V jedenáct už čekal v Randálově pokoji na tenorsaxofonistu. Přišel v doprovodu malého kapelníka a vrchního nadstrážmistra Šintáka. Na poručíka pohlédl vzpurně. Za ním se objevila obrovská postava Bedřicha „Benny“ Poláčka.

Poručík podal saxofonistovi desky s notami a truchlivě ho vybídl: „Buďte tak hodný a zahrajte mi to. Mně se pořád nezdá, že by tohle někdo dokázal zahrát.“

Saxofonista položil na postel klarinet, který nesl v ruce, a do úst vložil se samolibým úsměvem nástroj, který měl pověšený kolem krku. Podíval se na noty. Potom to vypadalo, jako by ztratil odvahu. Ale opanoval se. Přejel několikrát nahoru a dolů po klapkách a pak jistě fortissimo nasadil. A hrál. Prsty se mu po klapkách jen míhaly.

Poručík sebral z postele klarinet a dal si ho do úst. Hned ho zas vyndal a řekl:

„Moment, prosím. Ještě jednou od začátku, ano? Budu vám počítat.“

Čtyřikrát rychle dupl botou a pak, současně se saxofonistou, nasadil první tón.

Ozval se zcela zřetelný dvojzvuk.

Oba přestali.

„Hrajete o kvartu výš,“ pravil ponuře poručík.

„Aha. Promiňte. Mám v hlavě tuhle tóninu, právě odpoledne jsem v ní psal nějakou etudu. Spletl jsem se.“

Poručík Borůvka na něho upřel truchlivé oči.

„Tak hrajte!“

Saxofonistovi se na čela zaperlil pot. Znovu vložil nástroj do úst, začal. Poručík taky. Tentokrát se ozvalo unisono. Poručík toho hned nechal, ale pozorně sledoval v notách saxofonistovu produkci. Nejdřív to šlo nahoru, potom dolů. Zběsilými synkopovanými laufy, pořád dolů – a pak to přestalo, bez zakončení, mimo tóninu.

Saxofonista seděl, z čela se mu řinuly mocné potoky a ruce se saxofonem mu klesly. Pohlédl na poručíka a svěsil hlavu.

Poručík kývl.

„Ano,“ řekl nesmírně smutně. „Vy jste výborný hráč, pane Randále, ale takovouhle pasáž ještě nikdy, od té doby, co je tenhle nástroj na světě, na saxofon nikdo nezahrál.“ Odmlčel se. Bedřich „Benny“ Poláček sebou neklidně zavrtěl.

„Včera jste strašně spěchal, pane Randále, abyste nezmeškal autobus. Naházel jste věci do kufru páté přes deváté. To se člověk snadno splete. Obzvlášť si splete takovéhle desky,“ ukázal na desky s notami, „když jsou úplně stejné a když je nemáte nadepsané. Ale na jednu věc jste asi v tom shonu nezapomněl. Na tuhle.“

Poručík se shýbl a otevřel noční stolek. V něm, v nejdolejší přihrádce, stál malý bateriový magnetofon.

„Máte v něm jen jednu pásku,“ řekl truchlivě poručík. „Na ní je nějaká písnička, kterou nazpívala slečna Laurinová. Ten druhý pásek je tady.“

Poručík sáhl do kapsy a vytáhl cívku. Pásek z ní visel zplihle, byl rozmočený.

„Víte, co je to na tomhle pásku, že?“

Randál svěsil hlavu.

„A dnes večer jste měl zase naspěch,“ pokračoval poručík.
„A udělal jste novou chybu. Vytáhl jste z kufru noty a vůbec jste se na ně nepodíval. Víte, proč to byla chyba?“

„Ano,“ zachraptěl Randál a potom, sám od sebe, k poručíkovi vztáhl ruce.

Želízka mu nasadil vrchní nadstrážmistr Šinták, který vůbec nic nechápal.

* * *

Ale nechápal ani malý kapelník, jenž v pokoji č. 117 zbyl sám a po celou dobu Randálova výslechu se silně potil. Teď znovu vytáhl fialový kapesník, přistoupil ke stolu a nahlédl do otevřených not. Chvilí četl a náhle se mu příliš vysoké čelo orosilo velkými krůpěje-
mi a malý kapelník je setřel do fialového kapesníku.

Neboť na notovém papíře přečetl na páté řádce tyto tři takty:

